

Arrest

nr. 272 382 van 6 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. DE WACHTER
Gulden-Vlieslaan 77/17
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 3 mei 2021 een verzoek in om internationale bescherming.

Met een beslissing van 19 juli 2021 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoekster de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen bij arrest nr. 265 638 van 16 december 2021.

Op 27 januari 2022 werd in hoofde van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming genomen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : T.

voornaam : T.

geboortedatum : X

geboorteplaats : Rustavi

nationaliteit : Georgië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19107/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 16/12/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 28/04/2021 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.*

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van het hoorrecht, van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Unierecht, van artikel 8 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“2.6. De bedreigingen waarmee verzoekster te maken krijgt in Georgië zijn in feite tweeledig. Verzoekster wordt immers bedreigd door enerzijds haar ex-partner, de heer K. P. en tevens de vader van haar zoon, en anderzijds door een bepaald gedeelte van de bevolking dat homofobie en bijgevolg zeer afkerig is opzichts de geaardheid van de zoon van verzoekster, de heer G. P..

2.7. Verzoekster kan zich nergens anders in Georgië vestigen en is nergens in Georgië veilig voor deze twee bedreigingen.

2.8. De zoon van verzoekster, de heer G. P., heeft een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in België verkregen en staat ingeschreven in het vreemdelingenregister sinds 11 mei 2020. Dit is geheel terecht, aangezien de LGBT-gemeenschap in Georgië wordt bedreigd en zelfs actief wordt aangevallen in Georgië.

2.9. In juli 2021 diende een opkomst vanwege de LGBT-beweging in Tbilisi nog te worden geannuleerd vanwege veelvuldig geweld door extreemrechtse activisten (stuk 4). 53 Journalisten werden hierbij aangevallen en één cameraman is zelfs omgekomen (stukken 5 en 6).

2.10. Het geweld opzichts de LGBT-beweging in Georgië beperkt zich dan ook niet tot de louter actieve leden van deze beweging, zoals de zoon van verzoekster. Ook mensen die niet actief betrokken zijn bij de LGBT-beweging worden aangevallen en zelfs gedood (stuk 4).

2.11. Het loutere feit dat de zoon van verzoekster als transgender deel uitmaakt van deze LGBT-gemeenschap zorgt er dan ook voor dat de fysieke integriteit van verzoekster en zelfs haar leven in gevaar is.

2.12. Het is immers uitzonderlijk en niet geaccepteerd in Georgië dat de ouders van een lid van de LGBT-gemeenschap de seksuele geaardheid van hun kind niet veroordelen. Verschillende getuigenissen van homoseksuelen in Georgië maken immers gewag van zeer negatieve reacties vanwege hun respectievelijke ouders:

- “Op steun van zijn ouders kon Daniel ook niet rekenen: “Zij zijn tijdens het Sovjettijdperk opgegroeid, toen homoseksualiteit een groot taboe was. Toen ik hun mijn identiteit probeerde uit te leggen, werden ze boos en agressief en wilden ze mij naar een klooster sturen voor een soort van conversietherapie.” (stuk 7).
- “Ik kreeg een telefoontje van mijn moeder. Blijkbaar was ze erachter gekomen dat ik een vriendje had. Ze zei dat ze mijn geslachtsdelen wilde afsnijden, en dreigde me te vermoorden. Toen ik de dag daarop met haar probeerde te praten, sloeg ze me gewoon in mijn gezicht.” (stuk 8).

2.13. Hieruit volgt dan ook onmiskenbaar dat verzoekster minstens onrechtstreeks deel uitmaakt van de LGBT-gemeenschap in Georgië, doordat zij de geaardheid van haar zoon niet verwerpt. Dit blijkt eveneens uit het gegeven dat de heer K. P. verzoekster eveneens schuldig acht voor de geaardheid van hun zoon en haar daarom fysiek aanvalt.

2.14. Het is eveneens zeer duidelijk uit de internationale berichtgeving dat de politie amper iets doet om de veiligheid van de mensen wiens leven in gevaar zijn te beschermen. De politie neemt inzake deze problematiek dan ook een uiterst passieve houding aan en beschermt de leden van de LGBT-gemeenschap niet (stukken 8 en 9).

2.15. Daarenboven is de zoon van verzoekster een bekend figuur in Georgië. Op het sociale netwerk ‘Tiktok’ heeft de zoon van verzoekster immers meer dan 4.500 volgers en 38.800 likes (stuk 10). De bekendheid van haar zoon zorgt er eveneens voor dat verzoekster wordt bedreigd door extreemrechtse activisten. Zo werden er op het profiel van de zoon van verzoekster doodsbedreigingen geuit jegens verzoekster.

2.16. Verzoekster wordt als een paria behandeld binnen de Georgische gemeenschap omwille van de geaardheid en de actieve betrokkenheid van haar zoon binnen de LGBT-gemeenschap. Dit zorgt er dan ook voor dat verzoekster zich onmogelijk elders binnen Georgië zou kunnen vestigen.

2.17. Hieromtrent kan eveneens worden verwezen naar het reisadvies van de Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken met betrekking tot reizen naar Georgië. Dit advies stelt immers (met eigen onderlijning verzoekster):

“Homoseksualiteit is niet strafbaar in Georgië, maar wordt in het land niet algemeen geaccepteerd. Er doen zich af en toe incidenten voor, waarbij LHGBTI's lastig worden gevallen of te maken krijgen met agressie, zoals tijdens de Pride in juli 2021.”

2.18. Het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken stelt dan weer dat “homoseksualiteit niet langer strafbaar is, maar wordt nog steeds moeilijk aanvaard. Het is derhalve aangewezen voor reizigers om een zekere discretie aan de dag te leggen in hun gedragingen en uitingen van affectie.”

a) Verzoekster beschikt over een gezinsleven in België conform artikel 8 EVRM dat dient te worden beschermd – verzoekster werd hieromtrent niet gehoord

2.19. Zoals supra uiteengezet is het leven van verzoekster in gevaar in geval zij zou terugkeren naar Georgië. Het gezinsleven van verzoekster dat dient te worden beschermd bevindt zich dan ook in België: in Georgië heeft verzoekster immers geen gezinsleven en wordt zij als een paria in de maatschappij beschouwd. Verzoekster woont immers sinds haar aankomst in België op datum van 28 april 2021 in bij haar zoon, de heer G. P. (stuk 11).

2.20. Verzoekster werd voorafgaand aan haar bevel om het grondgebied te verlaten niet gehoord door verweerster.

2.21. Verweerster heeft dan ook geen rekening gehouden met het bestaande gezinsleven van verzoekster in België en heeft verzoekster hieromtrent niet gehoord. Verweerster kan dan ook niet volstaan met enkel te verwijzen naar het onderhoud dat verzoekster heeft gehad met het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 29 juni 2021 in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming. Het gezinsleven van verzoekster in België is ter gelegenheid van dit verhoor immers niet aan bod gekomen.

2.22. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient Uw Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (RvV, 25 november 2021, nr. 264.272).

2.23. In casu had verzoekster duiding kunnen geven aan verweerster omtrent het gezinsleven dat zij onderhoudt in België sinds haar aankomst alhier in april 2021, hetgeen beschermd dient te worden conform art. 8 EVRM. Verzoekster werd hieromtrent niet gehoord. In geval verzoekster wel gehoord zou zijn geweest, dan had dit ontegensprekelijk een invloed kunnen hebben op de besluitvorming van verweerster.

2.24. Ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd bijgevolg geschonden door verweerster aangezien verweerster geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven van verzoekster en het gezinsleven dat verzoekster heeft opgebouwd in België met haar zoon.

2.25. Het eerste en enige middel is dan ook gegrond.”

2.2. Wat het eerste middelonderdeel betreft, stelt de Raad vast dat verzoekster de problemen met haar ex-echtgenoot, in het bijzonder omwille van de geaardheid van hun zoon, reeds had aangehaald in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Over dit relaas werd in de beslissing van 19 juli 2021 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geoordeeld dat het er niet toe kon leiden dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend, en het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen. Verzoekster toont dan ook niet aan om welke reden deze elementen in de weg zouden staan van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekster de geaardheid van haar zoon nu ook aankaart om niet alleen de problemen met haar ex-echtgenoot te schetsen, maar ook de problemen die zij zelf zou hebben ondervonden omdat zij de geaardheid van haar zoon niet verwerpt en aldus wordt beschouwd als onrechtstreeks deel uitmakend van de LGBTQ-gemeenschap die onder vuur ligt in Georgië, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat verzoekster dit element niet heeft voorgelegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, hetgeen afbreuk doet aan de ernst ervan. Aangezien verzoekster zich verder

slechts beroept op een aantal internetartikels over de moeilijke situatie van de LGBTQ-gemeenschap in Georgië aan te kaarten, maar zij verder op geen enkele manier aantoont dat zij wordt gevisieerd als de moeder van haar zoon of zich heeft geprofileerd als LGBTQ-activiste kan de Raad slechts vaststellen dat zij niet aantoont dat zij in haar land van herkomst een dermate risico loopt dat dit niet verzoenbaar zou zijn met een terugkeer.

Wat betreft de aangehaalde schending van het hoorrecht als integraal deel van de rechten van verdediging als algemeen Unierechtelijk beginsel, artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, erkent verzoekster dat een eventuele schending van het hoorrecht in wezen pas tot een vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden wanneer zij aantoont dat zij elementen had kunnen aanbrengen die mogelijk tot een andere besluitvorming had kunnen leiden.

Verzoekster stelt ter zake dat geen rekening werd gehouden met het gezinsleven dat zij in België heeft opgebouwd met haar zoon.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familielevens is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Verzoekster wijst erop dat zij in België met hem samenwoont sinds haar aankomst op 28 april 2021 en voegt daaraan toe dat zij geen gezinsleven kan hebben in Georgië omdat zij er als een paria wordt beschouwd.

De Raad wijst er echter op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aanhaalt, laat staan aantoont. De loutere verwijzing naar de samenwoning met haar zoon volstaat daartoe niet, temeer nu haar zoon al sedert november 2019 Georgië verliet om in januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en verzoekster luidens haar verklaringen bij de commissaris-generaal pas eind april 2021 Georgië verliet. Verzoekster toont niet aan dat haar relatie met haar zoon de gebruikelijke affectieve banden overschrijdt, zodat niet kan worden aangenomen dat er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster kan zich dus niet dienstig op deze bepaling beroepen. Aangezien de verwijzing naar het gezins- en familielevens waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering geen andere benadering behoeft dan hetgeen hiervoor werd uiteengezet inzake artikel 8 van het EVRM, en verzoekster niet aantoont dat er sprake is van gezondheidsproblemen of een minderjarig kind wiens hoger belang moet worden bewaakt, is een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet evenmin aangetoond.

Verzoeksters bewering, overigens, dat zij in haar land van herkomst geen gezins- of familielevens kan hebben omdat zij er als een paria wordt beschouwd kan niet worden aangenomen. Immers, uit de beslissing van de commissaris-generaal van 19 juli 2021 blijkt dat verzoekster heeft verklaard nog steeds een goede band te hebben met haar moeder (met wie zij heeft samengewoond) en haar broer. Verder gaf zij ook aan verschillende vrienden en collega's te hebben die haar steunen, zodat hieruit blijkt dat zij een familiaal en sociaal netwerk heeft om op terug te vallen in haar land van herkomst.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster geen concrete argumenten heeft bijgebracht waaruit zou blijken dat, mocht zij zijn gehoord voorafgaand aan de bestreden beslissing, de besluitvorming mogelijk een andere wending had genomen.

2.3. Geen van de aangevoerde schendingen is aannemelijk gemaakt. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS